

A stylized, dark grey bicycle graphic is centered on a black background with a halftone dot pattern. The bicycle is composed of simple lines and circles. The front wheel contains a circular emblem with a five-pointed star and a horizontal line through it. The author's name is printed in a central circle on the right side of the frame.

SUZANNE
COLLINS

**DE
HONGERSPELEN**

Vertaald door
Maria Postema

VAN GOOR

Lees de hele *Hongerspelen*-serie:
De Hongerspelen
Vlammen
Spotgaai
De ballade van slangen en zangvogels
Dageraad boven de boete

ISBN 978 90 00 39928 4
ISBN 978 90 475 1538 8 (e-book)
NUR 330/285

© 2010, 2020, 2025 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Hunger Games*
oorspronkelijke uitgave © 2008 Scholastic Press, New York

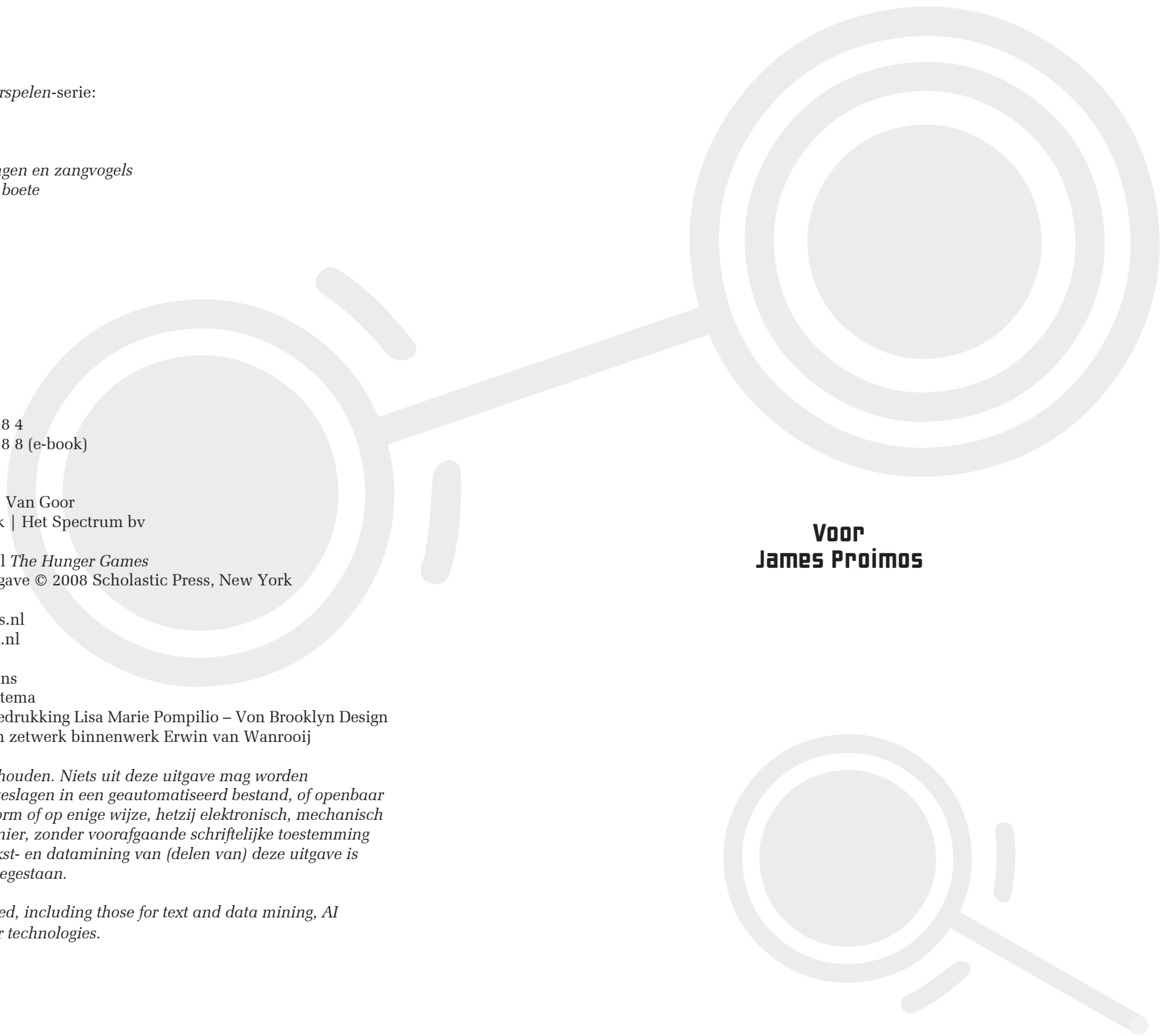
www.bestofyabooks.nl
www.hongerspelen.nl

tekst Suzanne Collins
vertaling Maria Postema
ontwerp boekblokbedrukking Lisa Marie Pompilio – Von Brooklyn Design
omslagtypografie en zetwerk binnenwerk Erwin van Wanrooij

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.*

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies.*

**Voor
James Proimos**

**DEEL I
'DE TRIBUTEN'**

Als ik wakker word, is de andere kant van het bed koud. Mijn vingers strekken zich uit, op zoek naar Prims warmte, maar ze vinden alleen de ruwe canvas overtrek van de matras. Ze heeft vast naar gedroomd en is bij mijn moeder in bed gekropen. Ja, natuurlijk.

Vandaag is de dag van de boete.

Ik duw mezelf op één elleboog overeind. Er is genoeg licht in de slaapkamer om hen te kunnen zien. Mijn kleine zusje Prim ligt opgekruld op haar zij tegen mijn moeder aan genesteld, hun wangen tegen elkaar gedrukt. In haar slaap lijkt mijn moeder jonger, nog steeds vermoeid, maar niet meer zo uitgeput. Prims gezichtje is zo fris als een regendruppel, zo lieflijk als een sleutelbloem, de *primrose* waar ze naar is vernoemd. Mijn moeder was vroeger ook heel erg mooi. Dat zegt men tenminste.

Bij Prims knieën houdt de lelijkste kat ter wereld de wacht over haar. Een platgeslagen neus, een half oor, ogen in de kleur van rottende pompoen. Prim heeft hem Boterbloem gedoopt, hardnekkig volhoudend dat zijn doffe vacht precies dezelfde fleurige kleur geel heeft. Hij haat me. Vertrouwt me niet, in elk geval. Ook al is het alweer jaren geleden, volgens mij weet hij nog steeds hoe ik heb geprobeerd hem in een emmer te verdrinken toen Prim hem mee naar huis had genomen. Vel over been, zijn buik opgezwollen van de wormen, zwart van de vlooien. Ik zat absoluut niet te wachten op nog een hongerige maag.

Maar Prim smeekte zo wanhopig, hilde zelfs, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om hem het huis uit te schoppen. Het heeft allemaal goed uitpakt. Mijn moeder kreeg alle parasieten weg en hij bleek een geboren muizenjager. Vangt zelfs af en toe een rat. Soms geef ik Boterbloem de ingewanden van een beest dat ik schoonmaak. En nu blaast hij in elk geval niet meer naar me.

Ingewanden. Geen geblaas. Verder dan dat zal onze liefde nooit gaan.

Ik zwaai mijn benen het bed uit en glijd in mijn jachtlaarzen. Soepel leer dat zich naar mijn voeten heeft gevormd. Ik trek een broek aan, een shirt, stop mijn lange zwarte vlecht onder een pet en pak mijn voorraadtas. Op tafel, onder een houten kom om het tegen hongerige ratten én katten te beschermen, ligt een rond, in basilicumblaadjes gewikkeld geitenkaasje. Prims cadeautje voor mij op de dag van de boete. Ik stop het kaasje voorzichtig in mijn zak en glijp naar buiten.

Ons gedeelte van District 12, bijgenaamd de Laag, ziet rond dit tijdstip gewoonlijk zwart van de mijnwerkers die op weg zijn naar hun ochtenddienst. Mannen en vrouwen met gebogen schouders en opgezwollen knokkels, van wie de meesten allang niet meer proberen het kolenstof onder hun gebroken nagels vandaan te halen of uit de groeven in hun ingevallen gezicht te schrobben. Maar vandaag zijn de zwarte sintelstraten leeg. De luiken van de plompe grijze huizen zijn gesloten. De boete begint pas om twee uur. Kun je net zo goed uitslapen. Als dat een optie is.

Ons huis staat bijna aan de rand van de Laag. Ik hoef maar een paar hekken door voor ik bij het armoedige veldje ben dat het Weiland wordt genoemd. Het Weiland wordt van het bos gescheiden door een hoge afrastering van

harmonicagaas met rollen prikkeldraad erbovenop, die eigenlijk om heel District 12 heen loopt. Officieel hoort het hek vierentwintig uur per dag onder stroom te staan om de roofdieren af te schrikken die in het woud leven en vroeger onze straten onveilig maakten – roedels wilde honden, poema's, beren. Maar aangezien we al van geluk mogen spreken als we 's avonds twee of drie uur stroom hebben, kun je het veilig aanraken. Toch sta ik altijd even stil om goed te luisteren of ik het gezoem hoor dat aangeeft dat er spanning op het hek staat. Op dit moment zwijgt het als het graf. Verborgen in de bosjes ga ik plat op mijn buik liggen en glijd onder een flap van zo'n vijftig centimeter door die al jaren loshangt. Er zitten nog een paar van dit soort zwakke plekken in het hek, maar deze is zo dicht bij huis dat ik bijna altijd hier het bos in ga.

Zodra ik tussen de bomen ben, haal ik een boog en pijlenkoker uit een holle stam. Met of zonder stroom, het hek is er tot nu toe goed in geslaagd om de vleeseters uit District 12 te weren. In het bos hebben ze vrij spel, en bijkomende gevaren daar zijn giftige slangen, hondsdolle dieren en het gebrek aan echte paden. Maar het bos biedt ook eten, als je weet waar je moet zoeken. Mijn vader wist dat en hij heeft me het een en ander geleerd voordat hij aan stukken werd gereten bij een mijnexplosie. Er was zelfs niets over om te begraven. Ik was elf. Vijf jaar later word ik nog steeds schreeuwend dat hij moet wegrennen wakker.

Hoewel het bos verboden terrein is en er op stropen zeer zware straffen staan, zouden er wel meer mensen het risico nemen als ze wapens hadden. Maar de meesten zijn nog niet eens dapper genoeg om zich met een gewoon mes buiten te wagen. Mijn boog is een zeldzaamheid. Hij is gemaakt door mijn vader, samen met een paar andere

die ik goed verstop heb in het bos, zorgvuldig waterdicht verpakt. Mijn vader had goed geld kunnen verdienen met de verkoop ervan, maar als de autoriteiten erachter waren gekomen, zou hij publiekelijk terechtgesteld zijn voor het aanzetten tot opstand. De meeste vredebewakers knijpen een oogje toe bij die paar jagers onder ons, want zij hebben net zo'n zin in vers vlees als iedereen. Ze behoren zelfs tot onze beste klanten. Maar het idee dat iemand de Laag van wapens zou voorzien, zou nooit geaccepteerd worden.

In de herfst sluipen er meestal wel een paar dappere zielen stiekem het bos in om appels te plukken. Maar altijd in de buurt van het Weiland. Altijd zo dichtbij dat ze snel terug naar het veilige District 12 kunnen rennen als er iets gebeurt. 'District 12. Waar je veilig kunt sterven van de honger,' mompel ik. Dan werp ik een snelle blik over mijn schouder. Zelfs daar, midden in de rimboe, ben je bang dat iemand je zal horen.

Toen ik jonger was, joeg ik mijn moeder altijd de stuipen op het lijf door er van alles uit te flappen over District 12 en de mensen die ver weg in het Capitool van ons land Panem over onze levens beslissen. Uiteindelijk kreeg ik door dat dat ons alleen maar dieper in de problemen zou brengen. Dus leerde ik om op mijn tong te bijten en mijn gezicht in een onverschillige plooi te trekken zodat niemand ooit zou kunnen zien wat ik dacht. Om op school stilletjes mijn werk te doen. Om op de markt slechts beleefd over koetjes en kalfjes te babbelen. Om in de As, de zwarte markt waar ik het grootste gedeelte van mijn geld verdien, alleen handelszaken te bespreken. Zelfs thuis, waar ik minder makkelijk in de omgang ben, vermijd ik lastige onderwerpen. Zoals de boete, of de voedseltekorten, of de Hongerspelen. Prim zou mijn woorden kunnen gaan